

Callar i desaparèixer

Decidir on dediquem els esforços també és polític

Instagram: Leentrelineas (<https://www.instagram.com/leentrelineas/>)

Llegeixo moltes persones demanant als homes que es posicionin sobre això del #MeToo i del feminisme. I a mi, què voleu que us digui, em molesta. Em molesta bastant, se'm remouen les entranyes quan demanem als homes que es posicionin i diguin la seva: no crec que el feminisme l'hagin de legitimar ni validar ells, la veritat.

Una de les coses que no tinc clares, ho confesso -tot i que n'hi ha moltes més- és el paper de l'home en aquest moviment. Com tampoc tinc clar el paper que hem de tenir les persones blanques en la lluita contra el racisme, més enllà de callar i escoltar (i deconstruir-nos). Potser és que ens equivoquem en l'enfocament: potser el que sí que hem de tenir clar és quin és el paper de la dona, més que no pas el de l'home.

Jo no vull llegir homes parlant del #MeToo si repeteixen el que mil i una dones ja han dit (però ells ho fan des d'un altaveu social molt més potent), si el que busquen és l'acceptació i l'aclamació, el copet a l'esquena. No us hem de felicitar per deconstruir-vos. Si els mitjans estan donant lloc a les experiències dels homes en comptes de donar-lo a persones no binàries, dones, persones

trans, persones amb diversitat funcional, persones racialitzades. Hi ha moltes persones no-homes que encara no hem parlat o no se'ns ha deixat parlar. Decidir on dediquem els esforços també és polític, i que n'estiguem dedicant més a deconstruir homes que a empoderar dones diu força. Potser ens tornem a equivocar en l'enfocament.

Quan les dones parlem sobre feminisme hi ha una paraula que es repeteix: crec. Crec, crec, crec. El que digui jo sobre el feminisme no té per què ser veritat, no té per què ser feminista. Em corca no saber quin espai ocupo, què en faig, d'aquest espai, qui invisibilitzo, quin altaveu tinc, si en sé prou per parlar-ne. I llavors llegeixes un article d'un home que teoritza des del seu pedestal sobre coses que no ha patit. Per què coi penseu que hi teniu més a dir que nosaltres? Si se m'acut mai fer una columna sobre racisme, foteu-me una pallissa.

Després hi ha homes que tenen la poca decència de preguntar "així he de callar i desaparèixer?". Mira, em venen unes ganes tremendes de respondre't "tant de bo" i enviar-te el link de les assassinades que duem a l'esquena -que sí que callen i han desaparegut-. El feminisme no és un moviment per a l'individu, per si encara no ho tenim clar: empassa't l'ego. És un moviment que lluita per l'empoderament del col·lectiu de les dones, així que mentre socialment encara donem més bombo al que diu un home que al que diu una dona, una persona trans o una persona no binària, sí, pots optar per callar.

?Els homes que volen ser feministes no necessiten que se'ls doni un espai en el feminisme. Necessiten agafar l'espai que tenen a la societat i fer-lo feminista?, deia Kelley Temple. Així que també podeu recordar que teniu tot l'espai del món, tot el que vulgueu -que, per desgràcia, encara és vostre-, i que el podríeu compartir amb persones que oprimiu socialment i aprendre d'elles. No agredir, entendre que no és no, no compartir fotos denigrants, rentar la roba, anar a comprar, no posar-te vermell quan parlo de la regla, complir les quotes de paritat, no fer *mansplaining* ni *manspreading*, no dir *#NotAllMen* i anar sumant. Això seria molt més feminista.

Crec que hi ha mil i una coses més importants per estar discutint que el paper de l'home en el feminisme (i és que no naixem de les vostres cendres): la nostra sexualitat i educació sexual, si hi pot haver un empoderament real en un sistema capitalista neoliberal, com crear xarxes de sororitat més fortes, l'autodefensa, com desfer-nos del sentiment de culpa, com estrènyer llaços amb altres col·lectius i estirar tan enllà com puguem la solidaritat, com ens relacionem sexoafectivament amb les persones que tenim al voltant, quantes vegades demanem perdó al dia, com ens preparem psicològicament i corporalment per les agressions i com els podem donar resposta, entendre que no passa res si no ho podem fer, com cuidar-nos més i millor, els nostres cicles hormonals, el tabú de la menstruació? Així que reenfoquem els debats i decidim on volem dedicar -de debò- els nostres esforços.